

Telegraful Român

Organ național-bisericesc — Intemeiat în 1853 de Mitropolitul Andrei Șaguna
APARE SAPTAMANAL

Abonamentul:
Un an 500 Lei. — Șase luni 250 Lei. — Trei luni 125 Lei. — Pentru străinătate un an 900 Lei. — Pentru America 8 Dolari.

Articole și corespondențe
se adresează **Redacției** Telegraful Român, Sibiu, strada Mitropoliei Nr. 45. — Scrisori nefrancate se refuză. — Articole nepublicate nu se înapoiază.

Prețul inserțiunilor
un șir petit 6 Lei pentru odată, dacă se publică de mai multe ori se dă rabatul cuvenit.

Abonamentele și inserțiunile
se adresează **Administrației** ziarului Telegraful Român, Sibiu, strada Mitropoliei Nr. 45

Noul buget al cultelor

În jurul bugetului cultelor pe anul 1935—6 s'au ivit multe zvonuri și o agitație care, după ultimele precizări ale dlui ministru Al. Lapedatu, nu mai poate avea temeiuri puternice. Suntem în măsură azi să aducem din sursa cea mai sigură următoarele informații în legătură cu acest nou buget:

D. Al. Lapedatu, ministrul cultelor, a ținut să pună în aplicare prin noul buget pentru prima dată cele trei criterii de justiție în materie de ajutorare a cultelor, ce se cuprind în Legea pentru regimul general al cultelor în România: 1) proporționalitatea numerică a credincioșilor, 2) averea de care dispun cultele și 3) trebuințele reale ale cultelor. Era o nedreptate, ce-a dăinuit prea mulți ani, ca personalul ecleziastic al cultelor minoritare, cu averi uriașe, să primească dela stat un salariu echivalent cu preoții ortodocși, cu toate că primea și dela cultul căruia îi servește salarii considerabile.

În linia acestei preocupări d. ministru Al. Lapedatu a dispus o inventariere a averilor de cari dispun diferitele culte. În urma acestei inventarii s'a constatat că diferitele eparhii ale cultelor minoritare au venituri de 4, de 5 și de 6 ori mai mari ca Biserica ortodoxă. La repartizarea sumelor bugetare d. ministru a ținut seamă de această proporție.

Pe de altă parte în bugetul cultelor pe anul bugetar ce începe trebuie să se opereze o reducere de 10%, consimțită de toate ministerele. Această reducere, care la Ministerul cultelor nu se poate aplica decât personalului, neexistând un capitol de materiale, ca la celelalte Ministere, se ridică la suma de circa 50 milioane. La ea se mai adaugă suma de 90 milioane echivalentă cu sporul acordat salariilor preoțești în urma ștergerii celor două curbe speciale, spor pe care d. ministru Lapedatu, după ce le-a acordat în ultimele luni ale bugetului trecut, vrea să-l asigure și pentru anul bugetar viitor, dar care, precum n'a făcut parte din bugetul ordinar în anul trecut, nu putea fi înglobat în bugetul ordinar nici în anul ce vine, având în vedere că bugetul pe anul an are tendința să se micșoreze nu să crească.

Deci îi trebuia Ministerului cultelor o sumă de 140 milioane lei pentru a plăti aceleași salarii cari s'au plătit bună oară în Martie anul acesta (1935). Neavând de unde le lua, o soluție simplistă ar fi fost să se lase iarăși în ființă cele două curbe speciale, prin ceace ar fi scăpat de-a mai plăti 90 milioane, iar cele 50 mil., ce reprezintă reducerea de 10%, ce trebuie să o accepte în anul bugetar ce vine și Ministerul cultelor în rând cu toate celelalte Ministere, să fie repartizate uniform, cu un procent

fix, de 5 sau 10%, la toată preoțimea, indiferent de cultul de care ține și de veniturile ce le mai are pe lângă salariu. Ar fi trebuit bunăoară ca un preot ortodox din Munții Apuseni fără nici o bucată de pământ să fie supus exact la aceleași grele reduceri ca și un preot catolic din Banat, cu sute de jugăre ca ecleejie. Să primească amândoi același salariu; un salariu mult redus față de cel actual din care trebuia să se detragă mai întâi sporul dat în urma desființării celor două curbe speciale și apoi noua reducere de 5 sau 10 la sută. Ar fi fost dreaptă această procedură? N'ar fi fost apăsarea mai mare pentru preotul care nare nici un venit pe lângă salariul dela Stat?

Dl ministru Lapedatu a evitat însă soluția aceasta simplistă, care numai la aparență egalizează pe slujitorii altarului, dar în realitate crează nedreptăți dureroase. În loc să aplice tuturor o reducere egală, a aplicat acolo unde sunt averi considerabile, o reducere mai mare, iar unde nu sunt averi deloc n'a aplicat nici o reducere.

Astfel din cele 140 milioane, cari trebuiau repartizate, ca reduceri, pe toate cultele, Biserica ortodoxă n'are de suportat decât vre-o 40 milioane, deci nici a treia parte, deși numărul sufletelor ortodoxe e de vre-o 2½ ori mai mare ca al sufletelor celorlalte culte (Era la început vorba să se aplice Bisericii ortodoxe o reducere de 82 milioane, dar în urma intervențiilor ierarhilor noștri, d. ministru Lapedatu a coborât această sumă la jumătate). Aceasta-i o primă dreptate. În loc să fi suportat preoții ortodocși, așa săraci cum îi știm, o reducere egală cu personalul ecleziastic al cultelor minoritare atât de bogate, iată că reducerea cea nouă va fi mai mare la cultele minoritare.

Dar și în cadrele Bisericii ortodoxe sunt eparhii mai bogate, cu mai mari venituri. Dacă s'ar aplica reducerea de 40 milioane la fel pe toți preoții ortodocși, ar veni la fiecare o reducere de circa 9% (La unele eparhii minoritare red. e și de 60-70%). Dar avându-se în vedere varietatea veniturilor dela eparhie la eparhie, pe arhiepiscopia noastră revine o reducere de circa 6%, fiind printre cele mai sărace.

Dar s'a mers cu aplicarea acestui principiu de dreptate și mai departe. În loc să se aplice b. o. tuturor preoților din arhiepiscopia noastră aceeași reducere de 6%, s'a ținut iarăși socoteală de venituri. În unele parohii sunt ecleejii frumoase cari aduc oarecare venit; în altele toată nădejdea preotului, e în salariul dela stat. Existau până acum, în chipul acesta, mari inegalități. De acum ele se vor diminua. Astfel preoților din Munții

Apuseni nu li se va aplica în noul buget absolut nici o reducere, ci el va rămâne același ca în Martie a. c. de pildă. De cele 2 curbe speciale am spus că ele rămân șterse așa că și la preoții cari vor suferi reduceri, acestea se vor calcula din salariul sporit prin suprimarea acelor curbe. Media reducerilor în arhiepiscopie fiind de 6%, se înțelege că unor preoți neaplicându-se nici o reducere, altora li se va aplica una mai mare. Dar ca criteriu al reducerilor nu se iau veniturile stolare, ci numai ecleejia, socotindu-se de fiecare hectar o sumă minimă, inferioară chiar evaluărilor celor mai pesimiste.

Noi salutăm în bugetul cel nou apariția eficace a ideii de dreptate și de reală egalizare, exprimată deacum un deceniu în legea de organizare bisericească. Pentru aceasta nu putem decât să mulțumim dlui ministru Al. Lapedatu. Se înțelege că dreptatea deplină nu va fi realizată decât atunci când preoțimea va încadra în ce privește salarizarea între slujbași cu aceeași pregătire, urmând ca din acel salariu să se detragă apoi la cei cu venituri din parohie, echivalentul acelor venituri. Credem că dl ministru Lapedatu, care cunoaște atât de bine trebuințele slujitorilor altarului și importanța Bisericii în Stat, se va strădui să împlinească și acest deziderat în legea pe care intenționează să o aducă în legătură cu salarizarea clerului.

Nu putem să încheiem aceste lămuriri fără a respinge toate atacurile îndreptate, din prilejul discuțiilor recente în jurul bugetului, de unii preoți din București împotriva legii de organizare a Bisericii ortodoxe. Ce legătură este între legea aceasta și reducerile de salariu pe cari le face statul, uneori din necesități, dar alteori (acum însă nu e cazul) din aversiunea cercurilor conducătoare față de Biserica? Cine mai e naivul să creadă că se împiedecă un guvern de-o lege când vrea cu orice preț să reducă salariile preoțimii, fie din necesități bugetare, fie din neînțelegere față de misiunea Bisericii? Spunem aceasta pentru că anumiți preoți interesați din București, doritori să canalizeze sentimentele produse de orice eveniment nefavorabil, împotriva legii, ca împotriva unui țap ispășitor, nu mai conțenesc să îmbete lumea cu naivități ca aceea că dacă s'ar schimba niște articole din legea de organizare, în sensul că în loc de congruă statul dă salariu și că dacă parohiile ar renunța la ecleejiile lor, am fi asigurați pe vecie de fidelitatea statului în achitarea neștirbită a unor salarii egale cu ale celorlalți slujbași. Să ne ferească Dumnezeu de vremuri mai grele, dar să nu dăm pasărea din mână pe cea din gard. Se împiedecă un guvern de un articol din lege când nu mai vrea să-l respecte? La reducerile operate în salariile celorlalți slujbași, s'a împiedecat statul de legile categorice cari le garantează acelor dreptul?

Unii au mers atât de departe că au regretat reînființarea Ministerului

cultelor, pe motiv că dacă aparțineam la Instrucție, ne apăra dl ministru Dr. C. Angelescu și pe noi, cum apăra corpul didactic. Dar sub Ministerul de Instrucție am fost, când ni s'au aplicat cele 2 curbe speciale, cari nu s'au aplicat corpului didactic. Să nu uităm că suprimarea acestor două curbe este opera exclusivă a Ministerului de culte nou reînființat și a titularului său actual, dl Al. Lapedatu. Dacă nu se reînființa Ministerul cultelor, nu se suprimau cele 2 curbe speciale și prin urmare reducerea de pe anul bugetar ce vine ar fi fost mai mare.

Chiar dacă acum este în fruntea Ministerului Instrucțiunii un titular care poate ne-ar fi apărut, dar la acel departament se perindă și titulari cari n'au nici o înțelegere pentru Biserica, socotind-o ca a 5-a roată la car față de școală. Pe când așa, Ministerul cultelor va fi totdeauna un apărător al nostru, iar titularul lui un om a carui atențiune se concentrează exclusiv asupra trebuințelor Bisericii. Și apoi ține de prestigiul Bisericii să fie reprezentată în guvernul țării printr'un ministru, dar și prestigiul statului e ridicat înaintea cetățenilor atunci când le arată cât de mult prețuește credința religioasă, încredințând unui ministru de sine stătător grija cultelor.

Să nu conexăm deci lucruri cari n'au nici o legătură între ele.

Situația clerului ortodox. — Ședința dela 26 Martie 1935 a Senatului a fost ocupată, aproape întreagă, de chestiunea situației grele a clerului bisericii noastre, în urma reducerilor de ajutoare în bugetele anilor ultimi, care au cerut clerului ortodox să aducă jertfe mai mari decât cereau altor categorii de slujbași ai țării.

A luat cuvântul, în această ședință, I. P. S. Sa Patriarhul Miron constatând, că biserica ortodoxă română, sub raportul sprijinului ce i se dă din visteria țării, este cea din urmă între toate cultele din țară. Înaltul prelat a cerut lămurirea situației în conformitate cu principiile depuse în legea cultelor, arătând în temeinice motive necesitatea unui cât mai simțit sprijin pentru clerul bisericii noastre.

Dl ministru Al. Lapedatu, în largă expunere, înfățișează modul în care s'a întocmit bugetul cultelor în situația financiară deficitară a statului; în bugetul pe 1935—1936 a trebuit — spune dl ministru — să mențină, pe întregul an bugetar viitor, salariile clerului și funcționarilor ecleziastici de pe ultimele trei luni ale exercițiului încheiat, adică cu eliminarea celor două curbe excepționale. —

Au mai vorbit: P. S. Sa episcopul Vartolomeu al Râmnicului, și Păr. Popescu-Băldești, care a stăruit să se aducă legea armonizării salariilor; atunci când legea aceasta va fi stabilită, se va ști că atât este salariul, și dacă se cer sacrificii, să le facem cu toții fără deosebire. Abia atunci se va putea desăvârși opera de echitate și dreptate; — astăzi însă, situația clerului ortodox este, ca și în anii precedenți, mai grea decât a celorlalte categorii de slujitori ai patriei române.

6 carte de valoare

Tiparnița arhiepiscopiei noastre a scos la lumină o nouă carte de valoare, în seria celor didactice. Este: Istoria Bisericii și a vieții religioase a Românilor din Transilvania și Ungaria, a marelui istoric ardelean Ștefan Metes.

Ca bază pentru această scriere ce urmărește evenimentele până la 1698, dl Ștefan Metes a luat prima ediție a «Istoriei Bisericii românești din Ardeal și Ungaria» publicată de Dsa în 1918. Dar acea primă ediție se prezintă acum larg întregită și temeinic revăzută pe baza literaturii bogate ce-a apărut dela 1918 până azi pe acest teren. Un capitol referitor la arta bisericească din acele vremuri vine și el să completeze, ilustrat cu vreo 115 reproduceri de icoane, biserici, pagini de manuscrise și tipărituri, această scriere densă de fapte și extrem de minuțioasă.

Un tablou în care imaginea, de abia schițată până acum, a vieții noastre bisericești trecute, prinde să-și umple contururile cu amănuntele dramatice ale unei vieți mișcătoare, o frescă în care se dă atenție, dincolo de scheme, fiecărui colțișor de viață, cartea aceasta ne va face posibilă de aci înainte o mai continuă, mai amplă și mai intuitivă reprezentare a trecutului nostru bisericesc.

Apărută în condiții tehnice de mare farmec, cartea te îmbie ca o legendă eroică, cu peripeții tragice, cu suferințe nenumărate în planul fenomenal, cu biruințe strălucitoare în lumea spiritului românesc, cu o continuă asceză și mortificare externă, dar cu o tot atât de continuă creștere a forțelor de vitalitate interioară, izbucnind din când în când în flăcările orbitoare ale creațiilor artistice, în expresiile unor cugetări de adâncă filozofie, în eroismul unor neînfricați luptători și martiri pentru limbă și lege.

În peste 500 de pagini se desfășoară lupta supraomenească spre viață a unui popor, înălțat și apăsător, ținut în lipsurile cele mai crunte și îndușit în orice aspirație spre lumină.

Mai mult de altă sută de pagini ne pune la dispoziție tot felul de indici: al episcopilor și mitropoliților, al izvoarelor folosite (vreo 400 la număr), al numelor și locurilor istorice, al cărților și manuscriselor vechi, al cuprinsului în amănunțime.

Este, sub acest raport, o carte civilizată care reușește să facă toate ușurințele cetitorului care vrea să găsească ceva la moment.

Autorul merită toate adâncile noastre mulțumiri pentru acest dar ce-l face Bisericii neamului.

Dumnezeu să-i ajute să ne dea la timpul promis (încă în acest an) volumul II, care descrie evenimentele până la 1848.

Probleme, fapte, comentarii

Activitatea F. O. R. la Brașov. — Secția F. O. R. dela Brașov, de sub președinția dlui Ioan Moșoiu, directorul liceului „A. Șaguna”, se află în plină activitate. Anul 1935 s'a inaugurat cu un ciclu de conferințe ce continuă să se țină în sala festivă a liceului Șaguna. Până acum au conferențiat: Ioan Lupaș, dna Al. Cantacuzino, Onisifor Ghibu, Nae Ionescu.

La 17 Martie (Dumineca ortodoxiei) cu prilejul adunării generale, în prezența clerului din protopopiatul Brașov și a membrilor Frăției, a conferențiat dl Ioan Moșoiu despre: „Biserica ortodoxă și neamul”; iar corul bisericii Sf. Adormire, sub conducerea părintelui Ioan Brânzea, a executat un frumos program religios.

După ce s'a dat citire raportului despre bogata activitate din cursul anului trecut, s'a votat cu multă însuflețire urmărirea moțiune:

1. Membrii FOR-ului roagă pe I. P. Sf. Mitropolitul Nicolae al Ardealului și pe dl profesor universitar Dr. Sextil Pușcariu, președintele FOR, să continue străduințele pentru redobândirea fundațiunii «Gojdu»;

2. Să persevereze în acțiunea, întreprinsă și îmbrățișată cu atâta însuflețire de toată suflarea ortodoxă, pentru desființarea Concordatului cu Vaticanul și pentru denunțarea acordului încheiat la Roma cu Vaticanul;

3. Să se insiste pe lângă guvernul țării, ca biserica noastră națională, dimpreună cu slujitorii ei, să fie repuși în toate drepturile lor morale și materiale, pe baza principiului just al proporționalității, a cărui aplicare nu ar cere sacrificiu imposibil de împlinit în vremurile grele de azi;

4. Pentru recunoașterea acestor drepturi, brașovenii ortodocși sânt gata ori când la luptă și fără șovăire, repetând declarația făcută de înaintașii lor, la 1701: «gata sântem să ni se verse sângele, de cât legea străbunilor să o pierdem»;

5. Adunarea condamnă acțiunea de îndepărtare de biserică a părintelui Iosif Trifa, care nu se sfiește a ridica cuvânt de ocară și de învinuire asupra Capului bisericii noastre; mărturisim deplină solidaritate cu mișcarea religioasă Oastea Domnului de sub conducerea Arhipăstorului nostru I. P. Sf. Mitropolit Nicolae, care a știut să toarne, cu atâta măiestrie, duh nou de viață creștină și militantă în societățile inspirate și înfăptuite de I. P. S. Sa*.

Comemorarea înființării FOR-ului. — În vederea împlinirii a doi ani dela înființarea Frăției Ortodoxe Române președintele cercului protopopesc Jiu, dl inginer Iosif Iancu, inspector general de mine, membru al adunării eparhiale, a convocat comitetul despărțământului

pentru 5 I. c. în Casinoul funcționarilor superiori din Petroșani. După o cuvântare de deschidere mai lungă, în care s'au arătat legăturile mirenilor cu opera bisericii și s'au slevat momentele mai importante ale înființării FOR-ului, comitetul a decis să prăznuască — după amintirea calendaristică — în cadre mai largi, la Dumineca Ortodoxiei, faptul acesta.

Potrivit acestei hotărâri, — comunicată la timp tuturor conducătorilor din parohii ai FOR-ului, — la vecernia din 17 c. din biserica Sf. Nicolae din Petroșani, slujită de P. C. protopop I. Duma, răspunsurile le-a dat neîntrecutul cor mixt „Dragostea de neam” din Petrila-Regele Ferdinand I. După rugăciunea de seara președinte, dl ing. Iosif Iancu, deschide adunarea festivă.

Corul cântă: „Sfânt, sfânt”... și concertul Muzicescu: „La râul Vavilonului” cu atâta măiestrie și simțire, încât numerosul public, obișnuit cu dese manifestări culturale și artistice de nivel ridicat, — a rămas extaziat. Ochii tuturor se așteptau spre „tatăl” bun al acestui cor, ing. șef Ant. Motef-Grigoraș, care — prin dirigintele Aug. Dumbravă și elementele câștigate pentru îndelungată trudă muzicală — a creat această minune a văii Jiului.

Urmează conferința dlui profesor Gh. Ghiță, membru al comitetului eparhial al FOR-ului, profesor al liceului de băieți din Petroșani. Dsa vorbește, avântat și frumos stilizat, despre fericirea și buna stare a țărilor, în care stăpânirea vremelnică este călăuzită de principiile Împărăției lui Dumnezeu, — propovăduite de Biserica Lui. După ce arată pilde din istorie, — explică naționalismul Bisericii ortodoxe, ale cărei precepte singure ar putea face să se sa-neze diferitele crize ale epocii. Cultură și muncă națională în cadrele Bisericii noastre, — iată singura salvare. „Fiți Dvoastră mlădițele de sălcii cari înmuguresc în iarnă vestind neapărata sosire a primăverii când înfloresc și dau rod toate nădejile Bisericii și neamului nostru”, — încheie dl Ghiță.

După un ultim concert religios al corului, președintele — mulțumind colaboratorilor săi și publicului numeros — încheie adunarea.

Așfel s'au rugat împreună, vreme de două ceasuri, preoți, ingineri, directori, miniieri, țărani, dascăli, magistrați și ofițeri, în biserica din Petroșani, pentru preamărirea lui Dumnezeu prin înaintarea neamului românesc în bunurile duhovnicești și materiale, sub călăuzi-

rea Frăției Ortodoxe, — în ziua cuviosului Alexă, omul lui Dumnezeu... I. P.

Anarhia uniată. Am reprodus într'un număr trecut strigătul de alarmă al Părintelui Septimiu Popa în fața anarhiei ritualiste din biserica unită, în fața curentului de rătăcire a minților, de împetritare bufonă a cultului răsăritean, de încercare de-a rupe poporul unit din comunitatea religioasă a neamului românesc.

Zăpăceala e adâncă, a prins în vârtejul ei funest multe capete cu sau fără tonsură în păr, dar în orice caz rase de tot la minte și la bun simț, prin strungile dela Roma și Innsbruck.

«Lumina Creștinului», revista catolică din Iași, salută în Nr. 3 a. c. o astfel de manifestare simptomatică la un anumit Pater, A. Pop din Bixad. Admirator al formelor religioase ce le observă la secui și dornic de-o cât mai fraternă apropiere de ei, Paterul Augustin Pop propune, după «Lumina Creștină», ca „autoritățile în drept să desemneze comisii, cari să dea acelor devoțiuni haina ritului răsăritean și totodată să introducă în cărțile bisericești pe marii Sfinți, cari au trăit după anul 1054». «Lumina Creștină» citează, din deșteptul pater, ca dintr'un oracol, următoarea năsbătie:

«Condamnăm tendința de a ne păstra și pe mai departe, ca biserică și ca rit, în izolare hermetică de orice curent religios și avânt de spiritualitate, ce vine dela Roma. Nu ne putem împăca cu ideea de-a figura ca o ramură streină în marele arbore al bisericii catolice, care nu vrea să primească suc la dătător de viață al trunchiului. Ori suntem catolici, și atunci trebuie să participăm din plin la viața bisericii, ori, dacă aceasta nu se face, trebuie să recunoaștem că suntem foarte defectuoși în catolicismul nostru».

Cum mai seamănă emfaza aceasta, ce nu-și mai poate opri avântul amețitor al beției de cuvinte, cu discursul lui Brânzovenescu, despre revizuirea constituției.

Dacă vrei să fiți catolici integrali ce mai tot profanați sfintele cărți de slujbă ale Răsăritului, pe cari nu voi le-ați făcut, ci aceia pe cari-i huliți? Ce mai tot băgați în vinul tare al spiritualității cultului răsăritean apa chioară isvorâtă din alte subsoluri? Ce mai umblați să coaseți petece cenușii și posomorate pe haina strălucitoare a cultului răsăritean, când ea e întreagă și n'are lipsă de nici o cârpeală? Luați-vă cultul catolic în întregime și fiți întregi și consecvenți.

Hibrizi ați fost de când v'ați născut, hibrizi veți fi cât vă va mai răbda Dumnezeu pe fața pământului! E tara fatală a uniatismului. E trista lui definiție. Ori ori, ca situație netă, tranșantă, nu va fi o realitate la voi, decât în senzul hilarant al lui Brânzovenescu!

* FOIȘOARA *

Orizonturi spirituale

In penumbra mănăstirii Brâncoveanu

Voi continua în foiletonul de azi publicarea impresiilor ce le-am cules la sfânta mănăstire dela Sâmbăta de sus. Locul acesta de singurătate și mister mi-a lăsat în suflet urme neșterse și m'a făcut să întrezăresc dincolo de cotidianul omenesc, lucruri cari ar trebui să formeze pivotul existenței noastre, aici pe pământ. Nu se uită ușor un colț de cer instelat și ireal, un freamăt de pădure asemenea unor odihnitoare acorduri de violoncel, o paște însoțită, o atmosferă mistică, o inserare plină de taină. Nu se uită ușor lozinca ce se desprinde atât de magnific din tăcerea grotelor celor mai gigantici munți ai țării noastre, din rigiditatea și maiestitatea stâncilor acestor munți: să te ridici până pe culmile spiritualității. Nici acele supreme postulate etice pe cari le 'nțelegi în toată măreția lor, numai în momentul când te găsești singur în fața dumnezeesc de pu-

ternicului univers și a Creatorului său. O clipă de reculegere în penumbra acestei mănăstiri prețuește mai mult decât ani întregi de speculații metafizice de minoră importanță, speculații cari nu sunt altceva decât niște seducătoare mreje în jurul cărora o incommensurabilă naivitate ne face să gravităm atât de mult. Aici am înțeles pentru prima dată gestul acelor oameni cari denunță legăturile cu lumea din care fac parte, și mânați, nu atât de nostalgia unei vieți solitare, cât mai ales de dorința desăvârșirilor spirituale, apucă calea regală, dar atât de grea a uitării și a renunțării, calea mănăstirii.

În valea Sâmbetei, vuetul apei cântă fără de 'ncetare o melopee tristă, nostalgică: aici a fost o mănăstire. O cantilenă duioasă, din vremuri de demult. Un cântec care venea de afund de negură istorică. Nu trebuie să fii o fire emotivă ca să te înduioșeze evocarea tragediei acestui sfânt locaș de închinare, vad al tălmăduirilor sufletești și trupesti. Pentru că în locul acesta s'a consumat o adevărată tragedie, în veacul în care sufla peste pământul bătrânului Ardeal duhul demenței proselitiste. În locul acesta canonadele lui Bucov — regi-

sate de mâni sacralege — au izbit cu furie un altar dumnezeesc. De câte ori mă gândesc la lucrul acesta, îmi pare că întrec limitele de comprehensiune ale minții mele. Cât de vindicativă trebuie să fie ființa omenască, cât de puternice trebuie să fie resentimentele oamenilor față de semenii lor, cât de mare trebuie să fie aversiunea și cecitatea lor morală, pentru a ajunge să-și dărâme chiar și altarele ridicate pentru preamărirea lui Dumnezeu. Înfrățirea oamenilor, predicată de blândul Isus, a fost și va rămâne pentru noi, un ideal inaccesibil. Am rămas aceiași incorigibil teaurizatori de bunuri pământești, suntem refractari oricărui îndemnuri de spiritualizare și de prea puține ori viața noastră este străfulgerată de înalte idealuri.

Momentul în care am făptuit primul păcat, se repercută adânc în viața noastră spirituală. În fața primului păcat consumat te cuprinde o tristețe iremediabilă. Ai senzația unei fulgurante rostogoliri într'un abis. Resorturile sufletului tău se frâng dureros. Un sentiment de imensă vacuitate pune stăpânire peste tine. Conștiința îți înfige în inimă țărșul unei cumplite remușcări. Îți dai seama că sufletul tău și-a pierdut pu-

ritatea, a pactizat cu țărșana. Cu cât durează ta este mai mare în clipa când ai făcut prima concesiune păcatului, cu atât bucuria sufletului tău va fi mai intensă în ziua când și-a recăștigat supremația asupra lui. Ziua aceasta va fi o zi de sărbătoare pentru sufletul tău. Viața nu ți se va mai părea prozaică. Zilele nu ți se vor mai părea anoste și exasperant de plictisitoare. Toate acele imponderabile de cari atârna viața noastră nu te vor mai tulbura, iar viziunea mormântului sumbru, care mai curând sau mai târziu se va deschide și se va 'nchide și pentru tine, nu-ți va mai da fiorul chinuitoarelor sentimente de anxietate.

În după amiaza aceea de August, valea Sâmbetei cânta fără 'nterupere... Aici a fost o mănăstire. Un cântec duios ce venea din afund de negură istorică. Și-acesta a fost singurul cântec pe care l-am ascultat în ziua sărbătorii sufletului meu. Stam lângă izvorul tălmăduirii. Izvorul cu apă vie care te face să pătrunzi până la obârșia tainelor ce 'nconjoară. De un asemenea izvor a vorbit Mântuitorul când învăța sub cerul torid al Palestinei. Câte nădejdi nu leagă mulțimea credin-

„Farul Nou“ al familiei Frollö nu mai cunoaște nici o margine în îndrăzneală și necuviință. De câțiva timp nu mai conține să-mustră pe I. P. S. Sa Patriarhul țării noastre pe motiv că a îndrăznit să spună că și Biserica ortodoxă este tot atât de „catolică“ și „apostolică“ ca și cea apuseană și pentru că a apelat la românii uniți să fie mai apropiați de frații lor ortodocși.

Iată cuvintele pentru cari foaia italianului Frollo, misionarul papei în România, nu iartă pe I. P. S. Sa Patriarhul nostru. Ele au fost rostite la Ateneul Român, cu prilejul comemorării revoluției lui Horia, Cloșca și Crișan:

„Deci este o îndatorire patriotică și națională indiscutabilă, că frații noștri uniți cu Roma sunt datori a se apropia cât mai mult de majoritatea covârșitoare a fraților lor dreptcredincioși.

„Doar Biserica fraților ortodocși cu nimic nu e mai puțin „catolică“ și mai puțin „apostolică“ din punct de vedere al doctrinei, decât biserica celor străini de neamul nostru și de aspirațiunile țării noastre“ [citat din „Farul Nou“ din 17 Martie a. c.).

Ne-am tot silit și noi să descoperim ce e ofensator pentru uniți, sau chiar pentru catolici, în aceste cuvinte. Ar mai fi avut drept organul familiei Frollo să se supere când I. P. S. Sa Patriarhul ar fi spus că biserica catolică nu are adevărul în măsura în care îl are Biserica ortodoxă. Deși credem că în Italia sau în Franța nu poate împedeca nimeni pe șeful bisericii catolice să spună la o serbare națională din acele țări că catolicismul singur are cu el adevărul. Iată însă că organul familiei Frollo nu mai dă drept șefului Bisericii poporului românesc nici măcar să spună că și Biserica ortodoxă are în ea adevărul. Ar vrea organul familiei Frollo să spună I. P. S. Sa la toate ocaziile solemne că Biserica ortodoxă este în rătăcire?

Cât privește apelul adresat fraților uniți „de-a se apropia cât mai mult de comunitatea neamului românesc“, ce este aci de blamat? Azi când atâția „apostoli“ cu nume exotice lucrează de zor ca să creeze tot mai multe puncte deosebitoare între uniți și ortodocși, desbinând poporul în două, apelul I. P. S. Sale Patriarhului, rostit din suflet îndurerat de Român, e cât nu se poate mai potrivit.

Dar ce să-i faci dacă organului familiei Frollo nu-i convine!

Necuviința organului frollist se ilustrează și prin alte cazuri. Într'un număr recent acesta profanează memoria marelui și nemuritorului nostru mitropolit: Andrei Șaguna, muștrându-l că n'a fost destul de bun român. Dar, despre această impertinență revoltătoare, într'un număr viitor.

cioasă de izvorul acesta providențial? Câte dureri fizice, câte suferințe morale nu alină izvorul acesta? Cârpele atârinate de pomii de lângă izvor simbolizează suferințele acelor cari aleargă aici să-și potolească arșița sufletului și să-și vindece boalele trupului. Și sunt mulți acei cari sufer în lumea aceasta. Despre minunile făcute de apa acestui izvor vorbește un întreg ținut. Aceste minuni nu sunt invenții. Sunt fapte reale cari se pot verifica. Desigur, rațiunea, care-și trăiește ultimele clipe pe soclul ei impresionant și pentru care credința nu este altceva decât un narcotic al celor urgisiți, nu poate vedea în toate aceste lucruri altceva decât iscusită colportare a unor masive minciuni cari întrețin legenda unei mănăstiri. Căci mănăstirea Brâncoveanu dela Sâmbăta de sus a trăit și va trăi prin minunile făcute de izvorul tămăduirii. Minunile acestea, în pofida tuturor acelor cari nu cred în ele, s'au făcut. Impunătoarele procesiuni cari s'au făcut an de an la acest izvor, confirmă în mod inapelabil credința în apa lui miraculoasă. Cărări tăcute și adumbrite duc la izvorul tămăduirii. Izvorul acesta a reînviat mănăstirea Brâncoveanu.

Bate câmpii ca să nu tacă. — Dl. Cepariu, nădejdea cea mai de pe urmă a uniației, s'a înfundat lamentabil. Pornise cu un mănunchiu de „dovezi“ luate dela Nilles, — precum le mai luase odată din acelaș loc suspect și A. Bunea — să arate că actele de naștere ale uniației sunt autentice, iar I. Crișan este un calomniator, un falsificator și un autor discreditat chiar de profesorii lui dela Lipsca.

Unul câte unul am frânt argumentele dlui Cepariu. Docil, dl Cepariu s'a retras tot mai înapoi, neopunând nici o rezistență, nefăcând nici cea mai mică încercare să rămână pe pozițiile în cari era atacat. De actul din 4 Sept. 1700 n'a mai amintit nimic din prima zi. Povestea cu discreditul lui Crișan în fața profesorilor dela Lipsca, a părăsit-o la al doilea atac. Acuza de „fals“ în ce privește traducerea cuvântului „obiceiu“ prin „fides“, a lăsat-o baltă în urma demonstrației noastre din data trecută.

De mulțimea de îndoieli și argumente cari sfâșică rău certitudinea autenticității actelor de naștere ale uniației, dl Cepariu n'a vrut în ruptul capului să se apropie nici măcar cu vârful degetului. Așa se apără actele de bază ale instituției din care faci parte?

Totuși ca să nu tacă chiar de tot, dl Cepariu face sgomot. Da de-o uita lumea de chestiunea în discuție și de rușinea dsale! Ne spune că cuvântul „unire“ înseamnă identificare. Par'că numai acest senz l-ar avea cuvântul „unire“ și „a se uni“. Par'că nu s'ar numi adeseori și *alianța* dintre două sau mai multe țări *uniune*, *front unic*.

Incolo dl Cepariu întinde o laudă în *abstracto* streinilor: lui Cihac, Miklosich etc. având grije să-l amestece printre ei și pe Nilles. De Nilles ce să spunem? Lauda în general i-ar fi căzut bună când ar fi căutat dl Cepariu să-l scoată mai întâi de sub povara concretă a atâtor fapte difamante câte i le-am descoperit în articolele noastre. Dar așa?

Cât despre Cihac, Miklosich și ceilalți, Dumnezeu să-i ierte, sau să fie sănătoși! N'am avut nimic cu ei. Am spus numai de Nilles că o limbă nu se poate cunoaște perfect din dicționar, oricâte calități ar avea acel dicționar. Nici un dicționar, nici chiar unul făcut de un Român, nu poate cuprinde toată bogăția de nuanțe a unei limbi. Un cuvânt își schimbă ușor înțelesul, dela o poziție din frază la alta, dela legătura cu un cuvânt la legătura cu un alt cuvânt. Fiecare cuvânt are nenumărate nuanțe de înțeles. Nuanțe atât de fine, atât de greu de precizat, ca trecerile dintre culori, ca adierile de zefir.

În chestiunea păstrării actelor de unire în biblioteca din Budapesta, dl Cepariu rămâne iarăși, cu bună știință, în domeniul confuziei și al vagului. „Nu ni l-au păstrat chiar ei [iezuții] în co-

lecția de documente a lui Hevenesi, în biblioteca universității din Budapesta?“ Noi am explicat lucrul acesta în articolul anterior. Întrebăm a doua oară: De când sunt depuse aceste acte în biblioteca din Budapesta? Asta-i chestia.

Fără nici o justificare dl Cepariu trâmbează un ditiramb iezuților, iarăși în *abstracto*. Din nou îi amintim că, dacă voia să-și întemeieze într'adevăr lauda, trebuia să spulbere în prealabil argumentele noastre prin cari am dovedit „necinstea“ iezuțului Nilles și a iezuților Baranyi și Hevenesi. Altfel lauda stă pe nisip, sau chiar pe un teren de fapte potrivnice. Nu va fi, de altfel, atât de naiv dl Cepariu încât să creadă că, dacă l-a găsit dsa pe Macaulay din care să citeze cuvinte de laudă la adresa iezuților, nu putem găsi și noi autori destui din cari să cităm cuvinte de defăimare la adresa acestui ordin de care a fost și este scărbăit întreaga lumea.

Am fi așteptat din partea uniației o mai serioasă efortare întru apărarea actelor ei de bază. Dar se vede că cu imposibilul nu poate lupta nici cel mai vrednic zel. Ce nu se mai poate apăra, nu se mai poate. Legenda actului dela 4 Septembrie 1700 și a celor 4 puncte primite, zic-se, în Octomvrie 1698, nu mai poate fi scăpată dela moarte.

Dar uniația de azi, cu cinismul ce-o caracterizează, nici nu mai are lipsă de ea.

Congresul profesorilor dela Aca-demiile teologice. În zilele de 18, 19, 20 Aprilie 1935 va avea loc în Sibiu primul congres al profesorilor dela Aca-demiile teologice ardeleni. E un eveniment important pentru viața religioasă și bisericească a Ardealului, căci în acest congres se vor discuta, frățește, și se vor stabili norme comune în ce privește educația și cât mai buna pregătire a viitorilor preoți.

Societatea „Tinerimea Română“, care a împlinit 56 ani de existență, își continuă binefăcătoarea activitate în scop de a întări și mai mult legăturile sufletești cu tinerimea școlară.

O delegație a societății, condusă de venerabilul său președinte, dl Nae Dumitrescu, și de mai mulți profesori, a sosit Duminecă, venind din capitală, să viziteze Sibiu.

Întâmpinați cu multă dragoste, membrii delegației au asistat dimineața la sf. liturghie săvârșită în catedrala mitropolitană, unde la sfârșitul serviciului a rostit o frumoasă predică păr. protopop I. Dăncilă.

În sala mare dela Thalia s'a desfășurat apoi o mareă manifestare culturală patriotică, în asistența unui public ales și numeros, în frunte cu P. S. Sa arhierul vicar Vasile, dl general V. Economu comandantul corp. VII de armată, dl prefect al județului N. Regman, ofițeri superiori, profesori din Sibiu ș. a. Delegația este salutată prin cuvântul dlui I. Sandu, directorul școlii normale „Andrei Șaguna“. Dl. N. Dumitrescu răspunde scoțând la iveală însemnătatea vechiului centru de cultură românească și de ortodoxie care

naul și farmecul bisericilor și mănăstirilor ridicate de voevodul Constantin Basarab Brâncoveanu, până în stadiul de a fi redat cultului, a fost într'adevăr un gând temerar. Dar gândul acesta, printr'un efort perseverent și o neadormită grijă, s'a putut realiza. Ultima etapă a lucrărilor se va executa vara viitoare. După aceasta mănăstirea va putea fi sfințită și dată în seama viitorilor ei slujitori.

Cum a putut fi reînviată mănăstirea aceasta? Era întrebarea care s'a insinuat sedicios în cugetul meu. Fac abstracție de voința de granit a înaltului nostru ierarh, care n'a făcut altceva decât să se erijeze în interpret al unei dorințe care latent exista de mult, traducând în realitate o cerință care exista în sufletele tuturor credincioșilor. Ce a reînviat mănăstirea Brâncoveanu? Două lucruri: izvorul tămăduirii de care v'am vorbit mai sus, și necesitatea unei renașteri sufletești prin mănăstiri. Despre acest din urmă lucru, într'un viitor foileton.

V. Sămărtinean

C. preoți să stea în fruntea mișcării

Oastea Domnului

a fost Sibiu. Au mai vorbit, din delegație, dnii gen. *Pavelescu* și păr. Prof. Dr. A. *Crăciunescu*; ear tinerimea școlară noastră a executat mai multe coruri. Filmul „*Concursurile Tin. Rom. din 1934*“ au stârnit vii aplauze.

În aceeași zi s'au vizitat muzeul Asociațiunii culturale și școalele secundare, comerciale și normale; ear seara delegația a asistat, în sala prefecturii județene, la înălțătoarea conferință a dlui general *Economu*, comandantul corpului VII de armată. Dl general a tălmăcit, în scurte și luminoase cuvinte, schimbările treptate ale războiului de întregire din 1916—1918 și rolul vitezei armate române în acest război.

A doua zi, Luni, delegația a plecat spre București cu cele mai bune impresii.

Meditație

Remediul

cel mai eficace contra ispitelor trupului nostru îl găsim la picioarele Crucii Mântuitorului nostru Isus Hristos

„Ceice sunt ai lui Hristos, trupul și-au răstignit împreună cu patimile și poftele lor“ (Gal. 5, 24). Regele Artaxerxe într'o zi a avut la masă ca oaspe pe Aman, omul cel mai intim al său. În timpul mesei, la un moment dat, regina Estir s'a sculat cerând regelui pentru sine și pentru poporul ei viața lui Aman, zicând despre el: „Vrăjmașul și dușmanul cel mai temut al nostru este Aman“. Iar regele Artaxerxe fără întârziere poruncește ca pe spânzura-toarea gătită de Aman pentru Marhodu, să fie spânzurat însuși Aman, zicând: „Să fie spânzurat el pe dânsul“ (Estir 7, 6).

Sub Aman trebuie să înțelegem trupul nostru. Într'adevăr trupul e dușmanul nostru și vrăjmașul cel mai temut al nostru, căci cu cât îi permitem mai multe cu atât devine mai rebel, și cu cât îl îngrijim mai mult cu atât mai multe supărări ne aduce.

Aman a fost spânzurat nu în casa lui, ci la poarta cetății Suza spre cea mai mare rușine a lui. Astfel și noi, slujitorii lui Dumnezeu, trebuie să spânzurăm pe Crucea lui Hristos trupul nostru rebel cu piroanele părerii de rău, a fricii și a dragostei lui Dumnezeu, zicând cu Psalmistul: „Pătrunde cu frica ta cărnurile mele, că de judecățile tale m'am temut“ (Psalm. 118, 120).

Cu tot dreptul apostolul neamurilor concludă: „Ceice sunt ai lui Hristos trupul și-au răstignit împreună cu patimile și poftetele lor“ (Gal. 5, 24). Să vedem, luând de criteriu acest citat, suntem sau nu ai lui Hristos? Când Isus Hristos, Mântuitorul nostru, și Adevărul cel veșnic a fost pe Cruce, cu cei fără de lege s'a socotit, pentru ca pe noi din nedrepti să ne facă drepti și sfinți.

Sfânta Scriptură zice: „Atunci au răstignit împreună cu Dânsul doi tâlhari, unul deadreapta și unul de-a stânga“ (Mat. 27, 38). Tortura cea mai obișnuită pentru tâlhari era crucea și Isus Hristos Fiul lui Dumnezeu, socotit ca corifeul tâlharilor, era spânzurat chiar în mijlocul a doi tâlhari.

Dar ce deosebire între acești doi tâlhari: unul, cel pocăit, a fost mântuit, iar al doilea a fost osândit pe vecie. Crucea lui Isus Hristos a fost tribunalul cel mai înalt dela care nu există apel, și Cel răstignit pe ea era judecătorul cel suprem. Unul din tâlhari, care a crezut, a fost achitat, iar al doilea, care ocărea și blestema, a fost osândit. Prin aceasta ni se pune în vedere ce va face acest Judecător cu viii și morții, punând pe unii de-a dreapta, iar pe alții de-a stânga.

Tălharul cel de-a stânga reprezintă lumea care nu încetează de-a bațjocori și insulta pe Isus Hristos și pe aderenții cari poartă Crucea lui. Tălharul cel de-a dreapta este trupul nostru pentru care duhul nostru se răstignește, suferind toate pentru el și mângându-l îi aduce mântuirea zicând: „Astăzi vei fi cu mine în rai“, adecă iute vor trece suferințele și necazurile tale, numai puțin să ții cu mine și pentru aceste puține suferințe vei fi tovarășul meu pe veci răsplătit.

Oh, iubitorilor frați în Domnul, să răstignim pe acest tâlhar al nostru, adecă trupul nostru cu toate patimile și poftetele lui, pentru ca în ceasul morții noastre de asemenea să ne învrednicim a auzi din gura lui Isus Hristos Celui răstignit: „Astăzi vei fi cu mine în rai“.

Dumnezeu a poruncit lui Moisi că fiecare familie izraelitană să ungă pragul și amândoi stâlpii uși cu sângele Mielului Pascal, pentru ca *Ingerul cel distrugător, văzând semnul sângelui pe ușile lor, să nu fie rana întru ei, să nu peară* (Eșire 12, 13).

Sângele acestui miel este chipul Mielului celui fără de prihană, omorât pe Cruce pentru mântuirea noastră.

Dreptaceea, iubitorilor frați, când va veni diavolul, distrugătorul sufletelor noa-

stre, ispitind trupul nostru cel slab spre păcătuire și așteptând încuviințarea noastră, de grabă să alergăm la Crucea lui Isus Hristos și prin meditație asupra patimilor sale să ne adăpostim la picioarele acestei Cruci. Iar diavolul trecând pe lângă noi nu ne va putea aduce nici o rană ca să pierim.

Tovit cel bătrân fiind orbit prin gunoii unei rândunici, a recăpătat vederea prin fiera amară a peștelui. Tovie luând din fiera peștelui, dată de ingerul Rafail, a uns ochii tatălui său bătrân, și îndată acela a văzut (Tov. 11, 12).

Orice păcătos, dar mai ales cel desfrănat, este orb. Ce sfat să-i dai? Să-și aplice și dânsul fiera. Fiera aceasta este amărăciunea patimilor lui Isus Hristos. Aceste patimi, de le va medita des și serios, va învinge mai ușor impulsurile cărnii și supărările ispitelor.

De câte ori ne simțim apăsați de cugete rele și suntem îmboldiți la plăcerile cele nepermise, de atâtea ori să punem înaintea ochilor noștri sufelești scena răstignirii pe Cruce a lui Isus Hristos pentru noi.

În caz de ispită să zicem: Dumnezeu meu este răstignit pe Cruce, eu vreau să mă tăvălesc în plăceri? Să nu fie, ci să viețuească în mine Isus Cel răstignit! Cine poate să mă despărțească de dragostea lui?

O femeie oarecare, fiind într-o curgere a sângelui de doisprezece ani și nimic folosindu-i ca să se facă sănătoasă, a venit la Isus Hristos, zicând întru sine: măcar de hainele lui de mă voi atinge, mă voi mântui. S'a atins de hainele lui și s'a însănătoșat. Iar Isus Hristos pe această femeie sfioasă și înfricoșată o mângăie zicând: „Fiică, credința ta te-a mântuit, mergi în pace” (Luca 5, 28).

Și noi avem o curgere de sânge care ne pricinuește slăbirea duhului, poftele noastre trupesti, care ne slăbesc peste măsură.

Remediu contra acestei curgeri și slăbiri este alergarea la Crucea Celui răstignit, acolo vom găsi leacul pentru încetarea acestei curgeri.

Dacă într-adevăr suntem ai lui Hristos, vom răstigni, vom curăți trupul nostru de toate poftile și patimile, recunoscând public greșelile noastre, precum a făcut tâlharul cel bun. „Noi după dreptate, căci cele convenite după faptele noastre luăm, iar Acesta nici un rău n'a făcut” (Marcu 23, 41).

Dar să nu facem ca Adam, protopărintele nostru, aruncând vina asupra Evei. Să nu ne scuzăm, ci să recunoaștem greșelile noastre, nearuncându-le asupra diavolului, trupului nostru cel rebel, dar nici asupra amicilor sau prietenilor răi, cari ne-au sedus.

Tâlharul cel bun, reîntors din ascunzătorii codrilor, s'a făcut un prieten mai credincios și mai constant lui Hristos ca învățăcelii lui.

Cât de mare a fost credința ta, Disma! Asemenea ei n'a găsit Domnul în Israel.

A crezut Avram, dar lui Dumnezeu grăitor din cer; a crezut Moisi, dar lui Dumnezeu grăitor din rug și din nor; a crezut și Isaia, dar lui Dumnezeu grăitor de pe tronul cel înalt. Crede și tâlharul, dar omului disprețuit de toți, însăngerat și rănit în tot trupul, crede celui răstignit pe lemnul de ocară ca și dânsul, recunoscându-l ca Fiul lui Dumnezeu: îl adoră, îl apără și-i mărturisește în public nevinovăția Lui.

Intr'adevăr așa credința n'a găsit Isus în Israel.

Dreptatea de suntem ai lui Hristos și nu vrem să murim și noi înșine cu păcatele noastre, să alergăm la visteria deschisă a Crucii lui Isus Hristos, în care sunt ascunse toate comorile. Să alergăm, ca și tâlharul cel bun, la Isus Hristos cel răstignit și vom găsi la picioarele Crucii Sale odihna sufletelor noastre — Amin. Ivo

INFORMAȚIUNI

Știre personală. I. P. Sf. Mitropolitul nostru *Nicolae* a călătorit în 18 c. la București, unde a luat parte la ședințele Sf. Sinod și ale Senatului. În 23 c. I. P. Sf. Sa s'a întors la Sibiu.

Sf. Sinod a rânduit ca vicari: la București pe P. S. Arhiepiscop *Veniamin Pocitan*, iar la Râmnicul Nouului Severin pe P. C. Arhimandrit *Galaction Cordun*.

Proiectul de lege, pentru pensionarea din oficiu a personalului bisericesc, — proiect votat în senat fără modificări, — se referă la preoțimea din Vechiul regat și din Basarabia, dar nu la preoțimea din Ardeal, Banat și Bucovina.

Parastas. Implinindu-se un an dela moartea Pr. *Emilian Șinca*, fost paroh în Aninoasa, — preoțimea întrunită Sâmbătă, 16 l. c., în ședința cercului religios, — sub conducerea P. C. protopop I. Duma, în această fruntașă parohie, — a slujit parastas pentru sufletul regretatului și vrednicului preot. Cuvântarea de com-

morare a rostit-o C. Pr. *Const. Zoican*, în fața unei mulțimi de credincioși.

Alegere de paroh. În ziua de 16 l. c. s'a făcut, sub conducerea protopopului tractual, P. C. I. Duma, alegerea de paroh în parohia vacantă Aninoasa, tractul Jiu. Toate voturile le-a întrunit unicul candidat, dl *Ion D. Popița*, absolvent al Academiei noastre teologice și licențiat al Facultății de litere și filosofie din București.

În propagandă religioasă. Duminecă, 24 Martie c., elevii școlii de cântăreți (Sibiu), sub conducerea profesorilor lor, au descins în comuna Viștea de Jos spre a face propagandă religioasă. Sub conducerea pâr. N. Topolog, elevii au cântat liturghia întreagă, dl director Șt. Morariu a rostit, la sfârșitul slujbei, o predică înălțătoare tratând despre datoriile creștinești în postul mare. După masă, școala a desfășurat un program în sala culturală. Elevii au executat mai multe cântece, iar pâr. diacon D. Călugăr a dezvoltat conferința: Situația omenirii în preajma venirii Mântuitorului. Atât la slujba religioasă, cât și la conferință, au luat parte toți sătenii, și mulțumirea lor deosebită s'a tălmăcit prin cuvântul luminat al pâr. Pavel Borzea din Viștea.

Ziua de Duminecă a fost adoptată ca zi de sărbătoare în locul zilei de *Vineri*, cum se obișnuia până acum în Turcia. Așa a hotărât adunarea națională din Ankara. Hotărârea de a respecta Dumineca va fi și urmată în faptă. Șeful republicii dela Ankara nu știe de „gluma” supușilor cari nu ascultă de lege.

ȘTIRI LOCALE

Predică în catedrala din Sibiu. Duminecă, 31 Martie 1935, va predica părintele protopop *Gh. Maior*.

Repausul Duminecal. Dela primăria municipiului Sibiu: Pentru ca tineretul să poată lua parte la pregătirea premilitară și la slujbele religioase, ce sânt obligatorii acestei pregătiri, — ministerul de interne ordonă să se respecte strict dispozițiunile legii repausului duminecal, astfel ca tinerii să poată lua parte la pregătirea premilitară, și să nu fie reținuți la lucru de către patronii sau părinții lor. Autoritățile vor lua severe măsuri contra celor cari nu vor păstra repausul duminecal.

Poșta redacțiunii

Pr. S. R. în I. G. D.: A sosit prea târziu. Alceva!
Pr. P. P. în C. S'a trimis direct. Puteți să avizați trimiterea la adresa arătată.

Nr. 241—1935

(9) 1—3

Concurs

În conformitate cu ordinul Venerabilului Consiliu Arhiepiscopesc Nr. 2209 Bis. 7 Martie 1935 publicăm concurs cu termen de 30 zile dela prima apariție în Telegraful Român, pentru întregirea parohiei de clasa I-a (întâia) **Sohodol, biserică nouă.**

Venitele împreunate cu acest post:
1. Salarul dela stat.
2. Venitele stolare aprobate de Ven. Consiliu arhiepiscopesc cu ordinul Nr. 4544—1929.

Cererile de concurs, provăzute cu toate documentele necesare și cu autorizația de a concura dela Ven. Consiliu arhiepiscopesc, se vor înainta în termen oficiului protopopesc Bran, iar concurenții se vor prezenta în parohie, în vreo Duminecă sau sărbătoare, cu observarea dispozițiilor reglementare, spre a cânta, eventual a celebra și a face cunoștință cu poporul dreptcredincios.

Zărnești, 12 Martie 1935.

Vasile Stoicanea
protopop.

Publicare de licitație minuendă.

Consiliul parohial din Aciliu în baza ord. cons. Nr. 843—1935 Exp. dă în licitație publică cu oferte închise *lucrările de construcție în roș* a zidirii bisericii noi.

Valoarea lucrărilor după deviz.

Condițiunile de licitație, planul și devizul noii biserici se pot vedea la oficiul parohial din Aciliu.

Licitația se va ține în prezența consiliului parohial la 7 Aprilie 1935 la ora 3 d. m. în sala școlii din Aciliu, având fiecare oferent a depune un vadiu de 5% în numerar sau în efecte de stat după cursul pieței, dela prețul din deviz.

Toate materialele și salahori îi dă parohia.

[8] 2—2 Consiliul parohial din Aciliu

Citiți, sprijiniți și răspândiți ziarul
Telegraful Român

„ALBINA“, institut de credit și de economii, Sibiu

Nr. 6773/935

CONVOCARE

Domnii acționari ai institutului de credit și de economii „ALBINA“, Sibiu, sunt invitați în virtutea ȘȘ-ilor 19 și 28 pentru ziua de 20 Aprilie 1935, ora 9 a. m., în

adunare generală extraordinară.

De asemenea se convoacă conform ȘȘ-ilor 19 și 25 din statutele societății

a LXII-a adunare generală ordinară,

a cărei ședință se va ține în aceeași zi la ora 10 resp. imediat după terminarea ședinței adunării extraordinare.

Adunările se vor ține în localul de ședințe al institutului „ALBINA“ din Sibiu, Strada Visarion Roman 1.

Adunarea generală extraordinară va fi legal constituită, dacă acționarii sau mandatarii prezenți în adunarea generală extraordinară vor reprezenta conf. art. 28 cel puțin o treime din capitalul social, iar cea ordinară conform art. 25 al Statutelor dacă vor fi prezenți cel puțin 20 acționari, cari să prezinte a 10-a parte din capital.

Ordinea de zi pentru :

I. Adunarea generală extraordinară :

1. Modificarea ȘȘ-ilor : 1, 2, 4, 7, 10, 16—18, 20, 21, 23, 28, 32, 34—37, 41, 43—47, 49—51, 53—55, 57, 58, 63, 65, 66, 68 și 69—92 ai statutelor institutului;
2. Modificarea Statutelor Fondului de pensuni.

II. Adunarea generală ordinară :

1. Deschiderea și constituirea adunării generale;
2. Raportul general al Consiliului de administrație, Bilanțul și Contul Profit și Pierdere pe anul 1934 și raportul Consiliului de cenzori;
3. Descărcarea Consiliului de administrație și a Consiliului de cenzori;
4. Distribuirea beneficiului net;
5. Stabilirea remunerației pentru membrii Consiliului de cenzori;
6. Fixarea prețului marcelor de prezență pentru anul curent;
7. Alegerea unui membru în Consiliul de administrație cu mandat pe 6 ani;
8. Alegerea Consiliului de cenzori cu mandat pe 3 ani.

Domnii acționari, cari voiesc să participe la adunările generale în persoană sau prin plenipotențiați, în conformitate cu Ș-ii 22, 23, 25 și 28 din statutele societății, trebuie să depună acțiunile și plenipotențele cel mult până Miercuri, în 17 Aprilie a. c., la 12 ore, la cassa Centralei noastre în Sibiu.

Depunerea acțiunilor resp. a plenipotențelor în scopul indicat se poate face și la filialele institutului din Brașov, București, Cluj, Dicio-Sănmărtin, Lugoj, Mediaș, Târgu-Murăș și Timișoara, precum și la băncile „Ardeleana“ din Orăștie, „Furnica“ din Făgăraș și Banca Românească din București, tot până la termenul de 17 Aprilie a. c. Sibiu, 23 Martie 1935.

Reproducerea nu se onorează.

Redactor responsabil: Pr. Dr. D. Stăniloae

CONSILIUL DE ADMINISTRAȚIE.

[3] 1—1

Editura și tiparul Tipografiei arhiepiscopale